

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 22/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 So 18/2016 z 26. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudková 22, Bratislava, vo veci

namietaneho porušenia jej základneho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 So 18/2016 z 26. októbra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že „v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn.: 12Sd/224/2012 sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutí odporkyne o zvýšení starobného dôchodku navrhovateľa [REDAKOVANÉ]. Krajský súd v Trenčíne vo veci samej rozhodol rozsudkom zo dňa 26.11.2015, sp. zn.: 12Sd/224/2012-133. Proti uvedenému rozsudku sťažovateľka ako právna nástupkyňa [REDAKOVANÉ], ktorý v priebehu konania zomrel, podala včas odvolanie, v ktorom namietala nesprávne skutkové zistenia. Sťažovateľka dávala do pozornosti skutočnosť, že krajský súd pri svojom rozhodnutí vo veci samej opomenul právny názor odvolacieho súdu uvedený v uznesení z 27.08.2015 sp. zn.: 9So/173/2014 a neriadil sa tak záväzným stanoviskom odvolacieho súdu. Taktiež sťažovateľka namietala nevysporiadanie sa so skutočnosťou, či bol navrhovateľom podaný opravný prostriedok aj proti rozhodnutiam zo dňa 02.07.2013 a 08.07.2013 a zo strany krajského súdu nebolo posúdené, či možno podanie navrhovateľa zo dňa 17.09.2013 považovať za opravný prostriedok.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci odvolacieho konania rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 12 Sd 224/2012-133 z 26. novembra 2015 potvrdil a sťažovateľke nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa názoru sťažovateľky je „predmetné rozhodnutie porušovateľa neprávne, zmätočné a nepreskúmateľné. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia nie je zrejmé akou právnou úvahou a na akom skutkovom podklade porušovateľ rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku predmetného rozhodnutia... v samotnom odôvodnení je uvedené, že odporkyňa počas odvolacieho konania vydala nové zmenové rozhodnutia, ktorými de facto potvrdila pochybenie na jej strane a tým aj dôvodnosť podaného žalobného návrhu a aj napriek tejto

skutočnosti krajský súd rozhodol, že navrhovateľke sa nepriznáva právo na náhradu trov konania. Porušovateľ na uvedené skutočnosti vôbec neprihliadal a taktiež rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V danom prípade nedošlo zo strany porušovateľa k spravodlivému prejednávaniu a rozhodnutiu vo veci samej.“

Sťažovateľka v petite podanej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa - [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], štátny občan Slovenskej republiky, na súdnu ochranu zaručené čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.10.2017 sp. zn.: 12Sd/224/2012, porušené bolo.

2. Zrušuje sa rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.10.2017 sp. zn.: 12Sd/224/2012 a vec sa vracia príslušnému súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť k rukám právneho zástupcu sťažovateľa: JUDr. Marián Ševčík, CSc., advokát, Nezábudková 22, 821 01 Bratislava vo výške 303,68 eur.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka podľa odôvodnenia sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V petite sťažnosti už namieta, ale len porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Vzhľadom na viazanosť ústavného súdu petitom sťažnosti sa ústavný súd nezaoberal porušením ostatných označených základných práv sťažovateľky, ktoré neboli uvedené v petite sťažnosti.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že k porušeniu jej označených základných práv došlo rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 12 Sd/224/2012 z 26. októbra 2017. Z obsahu spisu ústavný súd zistil, že sťažovateľka omylom uviedla spisovú značku rozsudku Krajského súdu v Trenčíne. Dátum rozsudku najvyššieho súdu je však uvedený správne. Vzhľadom na to sa ústavný súd zaoberal porušením základných práv sťažovateľky rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 18/2016 z 26. októbra 2017.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Účelom citovaného článku ústavy a listiny je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad

aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že súdy majú povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1

ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že najvyšší súd napadnutý rozsudok neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými jej námietkami uvedenými v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd rozhodol arbitrárne. Závery odvolacieho súdu podľa sťažovateľky nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v zistených skutočnostiach a najvyšší súd nesprávne rozhodol o povinnosti nahradiť trovy konania. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny.

V relevantnej časti odôvodnenia rozsudku sp. zn. 7 So 18/2016 z 26. októbra 2017 najvyšší súd uviedol:

«... Zo spisov vyplýva, že správne konanie vedené u odporkyni sa začalo dňa 7. septembra 2011, kedy navrhovateľ [REDAKOVANÉ] podal žiadosť o kontrolu rozhodnutia o priznaní starobného dôchodku, nakoľko sa domnieval, že mu neboli správne započítané doby zamestnania ako aj dodatočne preukázané doby zamestnania napriek tej skutočnosti, že ich dávnejšie preukázal čestnými prehláseniami.

Navrhovateľ [REDAKOVANÉ] bol v konaní vedenom na krajskom súde o opravnom prostriedku proti rozhodnutiam odporkyne o zvýšení starobného dôchodku zastúpený advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc. na základe plnej moci z 20. februára 2013.

Proti rozhodnutiu zo 6. júna 2012 o prepočítaní sumy starobného dôchodku od 7. septembra 2008, t.j. 3 roky spätne od podanej žiadosti, podal [REDAKOVANÉ] odvolanie. Potvrdil, že sa v uvedenom rozhodnutí správne uvádzajú doby, ktoré pri výmere starobného dôchodku neboli započítané, konkrétne 2. apríl 1971 do 31. december 1971, 10. apríl 1992 do 30. apríla 1992. Osobitne doby od 13. júna 1959 do 30. novembra 1959 ([REDAKOVANÉ]), od 1. decembra 1959 do 19. júna 1960 ([REDAKOVANÉ]). Odvolanie podal z dvoch dôvodov. 1/ úpravu starobného dôchodku žiadal od jeho priznania a nie od 7. septembra 2008, 2/ zároveň aj z dôvodu, že pracoval v Českej republike.

Rozhodnutím č. 360 815 7150 0 z 20. augusta 2012 bolo zmenené rozhodnutie zo 6. júna 2012 (o prepočítaní sumy starobného dôchodku od 7. septembra 2008) tak, že suma starobného dôchodku bola prepočítaná od 15. augusta 1996 (prvý odvolací dôvod navrhovateľa.)

Z obsahu spisov mal odvolací súd ďalej za preukázané, že rozhodnutím z 20. októbra 1997 Česká správa sociálneho zabezpečenia priznala [REDAKOVANÉ] starobný dôchodok od 15. októbra 1996 za obdobie dôchodkového zabezpečenia od 16. septembra 1993 do 31. augusta 1994, ktoré získal podľa právnych predpisov Českej republiky. Nositeľ poistenia Českej republiky listom zo 6. februára 2013 oznámil odporkyni, že kontrolou spisového materiálu [REDAKOVANÉ] zistil, že starobný dôchodok mu bol priznaný neprávom, nakoľko podľa čl. 11 ods. 5 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení dobu zabezpečenia získanú v druhom zmluvnom štáte v rozsahu menšom ako jeden rok započíta nositeľ sociálneho zabezpečenia, ktorý dôchodok priznáva tak, ako keby bola získaná na jeho území. Rozhodnutím Českej správy sociálneho zabezpečenia z 13. februára 2013 bol starobný dôchodok odňatý od 1. februára 2013.

Odporkyňa po uvedenom zistení vydala nové rozhodnutie č. 360 815 7150 0 dňa 2. júla 2013, ktorým zvýšila sumu starobného dôchodku od 15. augusta 1996 na sumu 4 254,- Sk mesačne. Rozhodla tak po dodatočnom zhodnotení obdobia dôchodkového poistenia od 16. septembra 1993 do 31. augusta 1994, ktorú [REDAKOVANÉ] získal podľa právnych predpisov Českej republiky (druhý odvolací dôvod). Súčasne bolo vydané rozhodnutie č. 360 815 7150 0 dňa 8. júla 2013, ktorým rozhodla o zvýšení starobného

dôchodku od 16. júla 1997 podľa osobitných zákonov o zvyšovaní dôchodkových dávok. Tak ako to vyplýva z doplnujúceho vyjadrenia odporkyne z 21. októbra 2013, obe rozhodnutia boli expedované dňa 12. júla 2013.

Navrhovateľ [REDAKOVANÉ] doručil dňa 17. septembra 2013 odporkyni podanie, ktorého obsah zostal pre posúdenie veci sporný. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. novembra 2013, sp. zn. 4So/66/2013, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 12Sd/224/2012-34 zo dňa 7. marca 2013 vyplýva, že: „Navrhovateľ odvolania proti rozhodnutiam z 2. júla 2013 a 8. júla 2013 nepodal. V podaní zo 17. septembra 2013 navrhovateľ len namietal korešpondenciu odporkyne z 08.08.2013 o oznámení výplaty dôchodku“.

Navrhovateľ [REDAKOVANÉ], v priebehu súdneho konania v decembri 2013 zomrel. V konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí o prepočítanie starobného dôchodku krajský súd pokračoval s navrhovateľkou - manželkou nebohého navrhovateľa, [REDAKOVANÉ], zastúpenou advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc.

Právna nástupkyňa navrhovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpená advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc. na pojednávaní krajského súdu sa nevedela vyjadriť, či [REDAKOVANÉ] podal odvolanie proti rozhodnutiam z 2. júla 2013 a 8. júla 2013.

Pre posúdenie obsahu podania nebohého navrhovateľa zo 17. septembra 2013 v nadväznosti na rozhodnutia odporkyne z 2. júla 2013 a z 8. júla 2013, odvolací súd považoval za podstatné opakovane poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4So/66/2013 z 19. novembra 2013. Z dôvodu, že navrhovateľka, manželka nebohého [REDAKOVANÉ], ani ich právny zástupca JUDr. Marián Ševčík, CSc., ktorý zastupoval aj už nebohého [REDAKOVANÉ] napriek tomu, že v prejednávanej právnej veci podával v mene už nebohého navrhovateľa všetky písomné vyjadrenia aj návrhy, nevedeli dokladovať svoje tvrdenia o podaní odvolaní proti zmenovým rozhodnutiam, úlohou súdu prvého stupňa bolo rozhodnúť o odvolaní proti pôvodnému i zmenovému rozhodnutiu. Takúto povinnosť krajskému súdu uložil Najvyšší súd Slovenskej republiky priamo v uznesení sp. zn. 4So/66/2013 z 19. novembra 2013.

Preskúmaním zákonnosti rozhodnutí odporkyne z 2. júla 2013 a z 8. júla 2013 je jednoznačne preukázané, že „druhému“ odvolaciemu dôvodu nebohého navrhovateľa,

vznesenému proti rozhodnutiu zo 6. júna 2012 o prepočítaní sumy starobného dôchodku odporkyňa vyhovel. Po dodatočnom zhodnotení obdobia dôchodkového poistenia ■■■■■, ktorú získal podľa právnych predpisov Českej republiky od 16. septembra 1993 do 31. augusta 1994, rozhodla o zvýšení sumy starobného dôchodku od 15. augusta 1996. Rozhodnutím č. 360 815 7150 0 z 8. júla 2013, rozhodla aj o zvýšení starobného dôchodku od 16. júla 1997 podľa osobitných zákonov o zvyšovaní dôchodkových dávok. Navrhovateľka zákonnosť týchto rozhodnutí nenamietala.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd odvolaniu navrhovateľky nevyhovel a vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1,2 OSP a § 492 ods. 2 SSP potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd účastníkom konania nepriznal (§ 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP), lebo navrhovateľka v odvolacom konaní úspešná nebola a odporkyňa zákon náhradu trov konania nepriznáva.»

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku sp. zn. 7 So 18/2016 z 26. októbra 2017 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto prvostupňový rozsudok potvrdil. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 18/2016 z 26. októbra 2017 a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46

ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 18/2016 z 26. októbra 2017 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 18/2016 z 26. októbra 2017, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018